

पद ३०१

(राग: झिंजाटी – ताल: धुमाळी)

ते धन्य त्याची माय आले उदरीं योगीराय ॥ध्रु.॥ मीपण गेलें तूंपण
उरलें । आपणविण तें पूर्णचि भरलें ॥१॥ स्वस्वरूपी आनंदेचि
डोले । आपणावरतीं आपणचि चाले ॥२॥ जग हें झालें किंवा
नाहीं । माणिक म्हणे हें नसे ज्याच्या ठायीं ॥३॥